

Fővárosi Törvényszék

Az ügy száma: 11.K.704.923/2020/15.

A felperesek:

A felperesek képviselője: Győző és Lencs Ügyvédi Iroda (1038 Budapest, Ráby Mátyás u. 63., ügyintéző: dr. Győző Gábor ügyvéd)

Az alperes: Budapest Rendőrfőkapitánya (1139 Budapest, Teve u. 4-6.)

Az alperes képviselője: dr. Stájerits Erik kamarai jogtanácsos

A per tárgya: a rendőrségi panaszügyben hozott 01080-105/4-2/2019. RP. számú határozat felülvizsgálatával kapcsolatos közigazgatási jogvita

Í T É L E T

A bíróság az alperes 2020. március 9. napján kelt 01000-105/1252/24/2019.RP. számú határozatát megváltoztatva a panasznak az alapjogsérelmek megállapítására vonatkozó rész kivételével helyt ad. Ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül térítsen meg a felpereseknek egyetemlegesen 9000 (Kilencezer) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperesek 2019. szeptember 26. napján 16 óra 30 perckor LGBT témájú, meghívásos zártkörű rendezvényt szerettek volna tartani a Budapest VIII. kerület, Auróra u. 9-11. szám alatti Auróra Közösségi ház nagytermében. Rendezvényüket azonban megakadályozta, hogy annak kezdete előtt kb. 15 perccel egy nagyrészt fekete ruhába öltözött társaság hatolt be, és homofób jelszavakkal és viselkedéssel léptek fel a jelenlévőkkel szemben. A felperesek nem voltak megelégedve az általuk kért rendőrségi beavatkozással, ezért 2019. október 8. napján rendőri intézkedés elleni panaszt tettek az alperesnél.
- [2] A felperesek a panaszukban előadták, hogy a kb. 13 fős hívatlan társaság a nagyterem bejáráshoz közeli részét elfoglalva korlátozta a bent lévők mozgását. Lökdösődtek, fenyegetően és erőszakosan viselkedtek. Sértő megjegyzéseket tettek, kihúzták a helyi zene áramellátását és saját hangosító berendezésen keresztül skandáltak, álinterjúkat készítettek. Nem hagyták elkezdni a rendezvényt, sokan vissza is fordultak a megfélemlítő fellépés miatt. Hiába szólították fel a szervezők többször is a zavargókat, hogy hagyják el a magánterületet, azok nem távoztak. Érkezésükkel azonnal kihívták a rendőrséget, ám a kb. 20 perc múlva kiérkezett néhány rendőr nem volt hajlandó belépni a közösségi házba, mondván, hogy utasításra vártak. Mire a további kb. 20 perc után megérkezett előljáró bement két másik rendőrrel, a nagyteremből már nagyrészt eltávoztak a zavargók és az előtérben tartózkodtak. Közölték a rendőrökkel, hogy véleménynyilvánítási szabadságukkal élnek, amire az volt az előljáró kérése a szervezőkhöz, hogy beszéljék meg egymással békésen a helyzetet. A rendőrök jelenlétében a VIII. rendű felperes még kétszer hívta fel hiába távozásra a zavarókat. Ezután a rendőrök is távozásra kérték őket, de nem intézkedtek velük szemben, amikor azok mégis maradtak. A zavargók az Auróra Kioszk üzletterébe kezdtek átszivárogni. A szervezők ismét felszólították őket távozásra, mondván, hogy a nyilvánosság számára nyitva álló Kioszk is bezárt (az üzemeltető bezárta), ám ennek sem tettek eleget. Az ezt követő rendőri felszólításra sem távoztak, azonban a rendőrök ekkor sem intézkedtek. A zavargók az udvaron is folytatták a homofób jelszavak skandalizálását és transzparensz kifeszítését, azonban a rendőrök a közvetítési kísérletet követően elhagyták a helyszínt és az utcán várakoztak. A szervezők és az üzemeltetők többszöri kérésére sem voltak hajlandók tovább intézkedni. Végül kb. három óra tartózkodás után a zavargók nagyobb része magától elhagyta a helyszínt, majd újabb kb. fél óra múlva a maradék is távozott. Mindezek alapján a felperesek sérelmezték, hogy a rendőrség kb. 20 percig nem jelent meg a rendezvény termében, vagyis többszöri jelzés ellenére meg sem győződtek arról, hogy milyen tevékenységet folytatnak a panaszolt személyek. Semmilyen intézkedést nem tettek továbbá annak ellenére, hogy a felperesek szerint a zavargók bárki számára észlelhető módon bűncselekményt és/vagy szabálysértést valósítottak meg, és rendőri felszólítás ellenére sem távoztak. Az emberi méltósághoz, lelki egészséghez, tisztességes eljáráshoz való joguk és jóhírnevük sérült, hátrányos megkülönböztetésük valósult meg az eljárással. A helyszínen többek által készített kamera- és fényképfelvételeket csatoltak a történetek alátámasztására, és kérték meghallgatásukat.
- [3] Az alperes áttette a panaszt az érintett VIII. kerületi Rendőrkapitányságra (a továbbiakban: elsőfokú hatóság), amely 2019. december 10. napján kelt 01080-105/4-2/2019. RP. számú határozatában a rendőri intézkedés részbeni – a nagyteremben mint magánterületen hozzájárulás nélküli gyülekezéssel kapcsolatos – elmulasztása tekintetében helyt adott a

panasznak, egyebekben pedig elutasította.

Megállapította, hogy a rendezvény napján 16 óra 24 perckor érkezett a rendőri védelem iránti kérelem a BRFK Tevékenység-irányítási Központjába a zártkörű rendezvény szélsőséges csoport általi „megtámadása” miatt. Az ügyeletes 16 óra 36 perckor értesítette majd irányította a helyszínre a Rendőrkapitányság szolgálatirányító parancsnokát és két járőregységet. A járőrök 16 óra 40 perckor, a szolgálatirányító 16 óra 45 perckor, a járőrszolgálati alosztályvezető 16 óra 50 perckor érkeztek meg. Kérkezésükkor felvették a kapcsolatot az I-III. rendű felperesek képviselőivel. Azok beszámoltak a zavargók megérkezéséről, két molinó kifeszítéséről és hangosított „nemzeti érzelmű” zene játszásáról. Előadták, hogy azért kértek rendőri segítséget, provokatívnak és félelemkeltőnek találták a fenti kommunikációt. Az alosztályvezető kérdésére a szervező elmondta, hogy az Auróra Közösségi Ház és üzlethelyisége bárki számára nyitva álló terület, a belső udvar és a rendezvényterem azonban magánterület. A rendezvény tartama alatt minden helyiség meg volt nyitva a látogatók előtt, biztonsági személyzet nem látott el szolgálatot. A zavargók vezetője, Budaházi György pedig elmondta, hogy azért jelentek meg a rendezvényen, mert nem értenek egyet az azon hirdetett nézetekkel. Azt szeretnék, hogy ne tartsák meg a rendezvényt. Szabadon mentek be a rendezvényre. Az üzemeltető III. rendű felperes képviselője ezt követően a nagyterem és az üzlethelyiség bezárásáról döntött, és távozásra szólították fel a bent lévőket. Ennek csak vonakodva tettek eleget, és a kerthelyiségből továbbra sem akartak távozni. A szervező tájékoztatta a rendőrséget, hogy a kerthelyiséget is bezárja, melyről az alosztályvezető tájékoztatta a jelenlévőket, és felhívta őket, hogy békésen rendezzék a vitás kérdéseiket. Ezután a rendőrök elhagyták a helyiséget és a Közösségi Ház előtti járdán várakoztak. Kis idő múlva a panaszolt csoport egyik tagja kért rendőri segítséget amiatt, hogy amikor a kerthelyiségben záróbeszédet tartottak és távozni készültek, az egyik vendék joghurttal leöntötte a molinójukat, és a ruházatuk is szennyeződött. Az érintettek igazoltatását és tájékoztatását követően a csoport 18 óra 55 perckor távozott a helyszínről, további rendőri intézkedésre nem került sor.

Mindezek alapján az elsőfokú hatóság megállapította, hogy a rendőrök kiérkezése nem szenvedett késedelmet. A rendőri jelentés alátámasztotta azt is, hogy az alosztályvezető a kiérkezését követően haladéktalanul felvette a kapcsolatot a Közösségi Ház képviselőjével, aki egyben a rendezvény szervezője is volt. A tényállás tisztázása érdekében adatgyűjtést végeztek, több személyt is nyilatkoztattak, igazoltattak. A panasz és a rendőri jelentés egybehangzó a tekintetben is, hogy a rendőrök kiérkezésekor azonnali rendőri beavatkozást igénylő helyzet nem állt fenn. Ezért az elsőfokú hatóság az intézkedés kezdeményezésének késedelme és az intézkedés elmulasztása miatti panaszt elutasította, mert a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13. §-a szerinti intézkedési kötelezettséget e körben teljesültnek értékelte. Megállapította azonban, hogy a rendőrök téves jogi következtetést vontak le és téves tájékoztatást adtak, amikor nem ismerték fel, hogy – a gyülekezési jogról szóló 2018. évi LV. törvény (a továbbiakban: Gytv.) 1. § (2) bekezdése értelmében – magánterületen jogosulatlanul demonstráló személyekkel szemben szabálysértés gyanúja merült fel, és további intézkedések megtétele lett volna indokolt. Ebben a részében tehát helyt adott a panasznak, megjegyezve, hogy a későbbiekben hivatalból elrendelték szabálysértési eljárás lefolytatását, így a felelősségrevonás tekintetében nem érte sérelem a panaszosokat.

Az elsőfokú hatóság mellőzte a felperesek meghallgatását, mert a beszerzett bizonyítékok és a panaszban részletesen előadott nyilatkozatok között nem észlelt lényegi ellentmondást.

- [4] A felperesek az elsőfokú határozat ellen benyújtott fellebbezésükben sérelmezték, hogy az elsőfokú hatóság kizárólag a rendőri jelentésekre támaszkodott, és továbbra is kérték saját maguk és az érintett rendőrök meghallgatását. Hiányolták a becsatolt felvételekből kinyerhető

tényállási elemek megállapítását. Hangsúlyozták, hogy nemcsak a késedelmes kiérkezést és intézkedést sérelmezték panaszukban, hanem azt is, hogy a rendőrök nem alkalmaztak kényszerítő eszközöket a távozási felszólításuknak eleget nem tevő személyekkel szemben, sőt egy idő után a helyszínt is elhagyták, nem kísérték figyelemmel az épületben zajló eseményeket. Meg kellett volna állapítaniuk a közösség tagja elleni erőszak bűncselekménye gyanúját, intézkedni kellett volna a bűncselekmény megszakítása iránt vagy a felmerült szabálysértések okán. A panaszban foglaltaknak megfelelően továbbá meg kellett volna állapítani a tisztességes eljáráshoz fűződő joguk és jóhírnevük sérelmét, valamint hátrányos megkülönböztetésüket is a határozatban.

- [5] Az alperes a másodfokú eljárásban lefolytatott kiegészítő bizonyítás keretében tartott tárgyaláson meghallgatta a bejelentő VIII. rendű felperest és a felperesek jogi képviselőjét és az intézkedést végrehajtó rendőröket, valamint beszerezte a Készenléti Rendőrség és a Rendőrkapitányság beosztottjainak jelentését és a parancsnoki kivizsgálást, a szabálysértési iratokat, az informatikai osztályvezetőjének kivizsgálását, valamint a rendelkezésre álló hanganyagot és esetlapot. A felperesek további négy rendőr tanúkenti meghallgatását indítványozták, valamint sérelmezték, hogy bizonyos felvételeket tömörítve ismertettek.
- [6] Az alperes 2019. december 10. napján kelt 01080-105/4-2/2019. RP. számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolásában rögzítette, hogy a tevékenységirányító ügyeletes 16 óra 45 perckor értesítette a Készenléti Rendőrség és a Rendőrkapitányság beosztottjait és parancsnokát. 16 óra 46 perckor két-két beosztott érkezett a helyszínre. Kérkezésükkor a bejelentő és két szervező „beszölongatást” panaszoltak, megerősítve, hogy erőszakos magatartásra, bántalmazásra nem került sor. A fentiek jelentését követően az ügyeletes utasította a rendőröket, hogy várják meg a rendőri intézkedést koordináló helyszíni parancsnok kiérkezését. 16 óra 55 perckor a helyszínre érkezett a parancsnok, aki rövid tájékozódást követően két rendőrrel bement a Községi Házba és adatgyűjtés keretében felvette a kapcsolatot a bejelentővel. A nagyterembe lépve nyilatkozta a panaszoltakat, majd felszólította őket, hogy távozzanak onnan, mert az magánterület. Ennek vonakodva eleget tettek, a Kioszk vendégtérben álltak meg. A szervezők kérték a rendőröket, hogy a vendégtérből is távolítsák el a személyeket, majd elméleti vita alakult ki a két csoport között arról, hogy jogellenes demonstráció-e a tartózkodásuk a vendéglátóipari egységben. Egy idő múlva a szervezők a vendéglátó egység bezárásáról döntöttek többszöri felszólítást követően, melyet a rendőrök maguk is többször hangosan megismételtek, így a csoport kiment a belső udvarra, ahol leültek és várakoztak a későbbiekben. Mivel a rendőrök úgy ítélték meg, hogy további intézkedés nem szükséges, elhagyták az épületet és az utcán várakoztak. A bejelentő kis idő múlva kérte, hogy jöjjenek vissza és intézkedjenek. Kb. 15 perc múlva a panaszolt csoport egyik tagja is intézkedést kért a joghurtos leöntés miatt. Erre a rendőrök visszatértek az épületbe és több résztvevőt igazoltattak. 16 óra 55 perckor a panaszolt személyek elhagyták a helyszínt, egy rendőri egység pedig további 30 percig ott maradt, biztosítva a többi vendég távozását.
- Mindezek alapján az alperes egyetértett az elsőfokú hatóság azon megállapításával, hogy nem szenvedett késedelmet a rendőrök kiérkezése – azok a riasztást követően egy percen belül megérkeztek –, és a bejelentővel történt egyeztetést követően egyértelműen tisztázták, hogy halaszthatatlan beavatkozást igénylő helyzet nem állt fenn. Egyértelmű utasítást kaptak a parancsnok beérésére, aki pár percen belül szintén kiérkezett, és az intézkedés adatgyűjtéssel és felvilágosítás adással folytatódott. Jogszerű és szakszerű volt a rendőrök megjelenése. Mivel a bejelentés nagyobb létszámú, ellentétes érzelmi csoportok konfliktusára utalt, helyesen döntött úgy a tevékenységirányító ügyeletes, hogy a helyszínre járőrsoportot irányít és parancsnokot jelöl ki. Észszerű határok között maradt a különböző szervek beosztottjaiból

álló rendőri erők összevonása és kötelékbe szervezése, az első egység ugyanis a bejelentést követő huszonkét perc múlva a helyszínen volt, és a harmincegyedik percben a parancsnok is megérkezett. Nem merült fel bizonyíték arra vonatkozóan, hogy tévesen ítélték volna meg az azonnali intézkedés szükségességének kérdését, így jogszerű és szakszerű volt, hogy a parancsnok érkezéséig nem fogantatosítottak rendőri intézkedést. Nem nyert bizonyítást, hogy változtatott volna az események további menetén vagy jogi megítélésén, ha azonnal bementek volna az épületbe. A felperesek ügyével a rendőrség a bejelentést követően azonnal foglalkozott, a rendőrök megfelelő időn belül megjelentek, biztosították, hogy azonnali intézkedést igénylő helyzetben megtegyék a szükséges intézkedéseket. Nem vitatható, hogy a bejelentéssel összefüggésben elvégzett összes munkafolyamat a panaszosok számára nem volt reálisan érzékelhető és a várakozás számokra terhes lehetett, de ez nem jelenti azt, hogy a rendőrök indokolatlanul húzták volna az időt. Közvetlen veszélyhelyzet nem merült fel. A helyszíni parancsnok kiérkezését követően a rendőrök haladéktalanul bementek az épületbe és ott intézkedéseket fogantatosítottak. Adatgyűjtést végeztek, felvilágosítást adtak, majd cselekményük abbahagyására szólították fel a magánterületen jogszerűtlenül tartózkodó személyeket. Végrehajtották tehát az Rtv. 32. és 40. §-ai szerinti intézkedéseket. Az előállítás vagy kényszerítő eszközök alkalmazásának Rtv. 33. §-a szerinti feltételei nem álltak fenn, hiszen a szabálysértést esetlegesen megvalósító személyek a rendőrök jelenlétében már nem folytatták a tevékenységüket, és rendőri felszólításra elhagyták a magánterületet (a nagytermet). A közforgalom előtt megnyitott helyiségekbe (a Kioszkba és az udvarra) távozókkal szemben ugyancsak nem keletkezett intézkedési kötelezettség, ugyanis az Rtv. 24. § (2) bekezdése értelmében a magánérdek védelme csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem más módon nem biztosítható, vagy rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. Jelen esetben ez nem állt fenn, hiszen a kezdeti némi felszűrés kis idő múlva alábbhagyott, érdemi kommunikáció, véleménycsere alakult ki a csoportok között. Az időközönként valóban kisebb szóváltássá fajult, azonban a kedélyek rövid időn belül rendőri beavatkozás nélkül is lecsillapodtak. A jelenlévők zavartalanul rögzítették mobiltelefonjaikkal az eseményeket, rövid interjúkat készítettek egymással, a jelenlévők némelyikét az események nem is érdekelték, az emeleten tartott egyéb rendezvény zavartalanul lezajlott. Miután pedig az üzemeltető bezárásról döntött és felszólították – a rendőrök is – távozásra a jelenlévőket, azok elhagyták a területet. A magánérdek védelme nem alapozta meg a beavatkozást, mert nem valósultak meg annak törvényi feltételei. A rendőrök tájékoztatták a panaszosokat, hogy a Kioszk területén a rendezvény zavarása nélkül lehet tartózkodni. A felvételek, a tanúvallomások és nyilatkozatok nem támasztották alá a közforgalom előtt megnyitott terület szokásos működési rendjének aránytalan akadályozását, a tulajdonjog rendeltetésszerű gyakorlásának aránytalan sérelmét. Nem merült fel bűncselekmény vagy szabálysértés gyanúja sem, ami rendőri intézkedést indokolt volna. Jogszerű és szakszerű volt, hogy a rendőrök az általános felvilágosítás adásán túlmenően nem kezdeményeztek intézkedést. Nem észleltek olyan véleménynyilvánítást, ami zavarta volna a Kioszk vagy a Közösségi Ház működését. A közforgalom számára nyitott magánterületen történő békés véleménynyilvánítást védi az Alaptörvény. Polgári bírósági ítéletek születtek arra vonatkozóan, hogy szükségtelen és aránytalan zavarás hiányában igazolható a véleménynyilvánítás gyakorlása, nem állapítható meg birtoksértés, nincs jelentősége a házirendnek. Mindezek alapján a rendőrök helyesen ismerték fel, hogy a közforgalom számára nyitva álló területeken a tulajdonos hozzájárulása nélkül is megtartható volt a véleménynyilvánítás körébe tartozó rendezvény. A rendőrök a távolmaradásukkal nem részrehajló magatartást tanúsítottak, hanem betartották a hatásköri kereteket. Az események végéig a közelben maradtak, hogy szükség esetén beavatkozhasanak, és jogellenes cselekmény – rongálás – felmerülésekor vissza is mentek és intézkedtek. Az elsőfokú hatóság

döntése tehát helytálló volt.

Az alperes mellőzte az ingatlanba be nem lépett négy rendőr tanúkenti meghallgatását, mert a beszerzett bizonyítékokat elegendőnek ítélte az események rekonstrukciójához, a kiegészítés időpontjában felmerült ellentmondás feloldást nyert, és megítélése szerint a felperesek nem tudták igazolni az azonnali rendőri beavatkozást igénylő veszélyhelyzet fennállását. Arra irányuló jogszabályi kötelezettség hiányában a felvételek tartalmáról készült feljegyzés kiegészítése iránt sem intézkedett az alperes. A felepresek által hivatkozott alapjogi sérelmekről sem foglalt állást, mert megítélése szerint a közigazgatási eljárás tárgyát a rendőri intézkedés jog- és szakszerűsége képezte, míg a sérelemdíj iránti igény bírói úton érvényesíthető.

A kereset, a védírat

- [7] A felperesek keresetükben elsődlegesen az alperes határozatának a panasznak való teljes helyt adással történő megváltoztatását kérték, másodlagos kereseti kérelmük pedig a határozat elsőfokú határozatra kiterjedő megsemmisítésére és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezésére irányult. Perköltségre igényt tartottak.
- [8] Eljárási szabálysértésként a felperesek a tényállás tisztázási és az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkoztak. Kifogásolták, hogy a határozat nem tartalmazza a megállapított tényállás alapját képező bizonyítékokat és azt, hogy a bizonyítékokból miként következik egy-egy tényállási elem. Az alperes nem indokolta meg az elsőfokú határozat szerinti tényállástól való eltéréseket. Az elsőfokú határozatban nem szerepelt a másodfokú határozat azon megállapítása, hogy a rendőrök felszólították volna a zavargókat a terem elhagyására, akik ennek vonakodva bár, de eleget tettek. A VIII. rendű felperes úgy nyilatkozott, hogy nemhogy felszólítás nem volt, hanem a rendőr arra szólította fel a zavargókat, hogy beszéljék meg a problémákat. Az a másodfokú határozat szerinti megállapítás sem szerepel az elsőfokú határozatban, hogy a Kioszkban többször hangosan felszólították volna a rendőrök a zavargókat a távozásra, és azok eleget tettek volna a felszólításnak. Az elsőfokú határozat szerint arra szólították fel az érintetteket, hogy békésen rendezzék a vitás kérdéseiket. A panasz és a VIII. rendű felperes nyilatkozata szerint volt ugyan egy erőtlén felszólítás, de annak a zavargók nem tettek eleget. Mindez azért releváns, mert jogsértő a felszólítás elmaradása is és az is, ha a felszólításnak eleget nem tevő zavargókkal szemben nem intézkednek. Nem megalapozott kizárólag a rendőri jelentésekre és a parancsnoki kivizsgálásokra alapozni a tényállást, hiszen a közokirat valóságtartamának megdöntése is lehetséges. Az indítványozott tanú meghallgatásokat indokolták volna az ellentmondások (pl. abban, hogy elhagyták-e a helyszínt rendőri felszólításra) és más körülmények (pl. hogy milyen utasítást adott az ügyelet, arra vonatkozóan ugyanis nincs bizonyíték). Sérelmezték a felperesek, hogy kizárólag a VIII. rendű felperest és csak két rendőrt idéztek a tárgyalásra.
- [9] A felperesek érdemi jogszabálysértésre hivatkoztak (1) az azonnali rendőri intézkedés elmaradása, (2) a bűncselekménnyel gyanúsítható személyekkel szembeni intézkedés nagyteremben való elmaradása, (3) a szabálysértés folytatása miatti előállítás elmaradása, (4) a közforgalom előtt nyitva álló területen való intézkedés elmaradása, valamint (5) a jogsérelmek megállapítása tekintetében.
- [10] Az első hivatkozásuk körében a felperesek kifogásolták, hogy az elsőként kiegészítő rendőrök semmilyen érdemi intézkedést nem fogantatosítottak tíz percen keresztül, holott azonnali intézkedést indokolt, hogy megtámadásról és a fellépés miatt félelemlről szolt a bejelentés és a helyszíni nyilatkozat. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján a jogellenes és félelmet keltő helyzet azonnali felszámolását is haladéktalanul meg kell kezdeni, nemcsak az életet vagy testi épséget közvetlenül veszélyeztető helyzetét. Egy magánterületre való megfélemlítő, jogellenes behatolás és ott egy rendezvény megakadályozása is intézkedési kötelezettséget

keletkeztet. Intézkedés megkezdése nélkül a rendőrök arról sem győződhetek meg, hogy a helyzet nem vált-e esetleg súlyosabbá. A rendőröknek bűnmegelőzési kötelezettségük is van. Maguk nem is az azonnali intézkedés szükségességének hiányával magyarázták passzivitásukat, hanem azzal, hogy meg kellett várniuk a parancsnokukat. Meghallgatásuk hiányában nem cáfolt a felperesek erre vonatkozó állítása. Nem releváns, hogy az azonnali beavatkozás változtatott-e volna az események menetén. A késedelemnek is jelentősége van, mert annyival tovább voltak kitéve a jogsértő magatartásnak. Nem menti a jogszabálysértést az, hogy a rendőri egységek helyszínre irányításával és érkezésével kapcsolatban nem terheli felelősség a rendőrséget. Nem azt sérelmezik a felperesek, hogy csak huszonkét perc múlva érkezett ki az első egység, hanem azt, hogy az elsőként kiérkező rendőrök nem győződtek meg személyesen arról, hogy biztonságban vannak-e a megzavart rendezvény résztvevői és a ház üzemeltetői.

- [11] A felperesek a második hivatkozásuk körében azzal érveltek, hogy a helyszínen észleltek alkalmasak voltak a Btk. 216. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés e) pontja szerint minősülő csoportosan elkövetett közösség tagja elleni erőszak egyszerű gyanújának megállapítására. Ahhoz ugyanis nem kell fizikai erőszak, hanem elegendő a riadalomkeltésre alkalmasság, mint ún. garázda jellegű magatartás is a védett csoporttal szemben. Ez intézkedési kötelezettséget keletkeztetett a cselekmény megszakítása iránt, valamint az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja vagy (2) bekezdés b) pontja szerinti előállítást is indokolt, vagy legalább testi kényszert (elővezetést) kellett volna alkalmazni. Irreleváns a rendőrök azon védekezése, hogy azért nem mentek be, mert erőszakos cselekményről, tettegességről nem szereztek tudomást. Riadalomkeltés ugyanis ettől függetlenül lehet, és abban sem lehettek biztosak, hogy az mikor csap át fizikai erőszakba. Nem igaz, hogy szabadon használható és megközelíthető volt a nagyterem, a felvételeken ugyanis látható, hogy a zavargók több alkalommal betömörültek a nagyterem bejáratához, akadályozva a ki- és bejutást. Az ilyen korlátozás azonban nem tényállási eleme a közösség elleni erőszaknak, hiánya nem teszi szükségtelemmé a rendőri intézkedést. Az, hogy nem volt félelemkeltő helyzet, legfeljebb akkor lehetett igaz, amikor a rendőrök bementek a helyszínre, a korábbiakról ugyanis nem győződtek meg. A félelemkeltésre, riadalomkeltésre alkalmasság egyébként sem a rendőrök szubjektív benyomásán múlik, különösen hogy a résztvevők több alkalommal jelezték, hogy megfélemlítve érzik magukat. Az alperes azonban elmulasztotta meghallgatni az összes résztvevőt annak ellenére, hogy valamennyiük összes nyilatkozatát nem tartalmazhatják a felvételek. Az, hogy károkozás nem történt és a résztvevők kommunikáltak egymással, nem jelenti azt, hogy a helyzet nem volt félelemkeltő. A zavargók nagyobb száma, neme, testalkata, ruházata, a molinók szövegezése és fellépésük alkalmas volt a megfélemlítő közeg kialakítására.
- [12] A harmadik hivatkozásuk alapjaként a felperesek kifogásolták, hogy a rendőrök nem intézkedtek a gyülekezési joggal való visszaélés szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 189. § (1) bekezdés d) pontja szerinti szabálysértése magánterületen való gyülekezéssel megvalósított cselekményének megszakítása iránt, miután a zavargók nem tettek eleget a távozásra vonatkozó rendőri felszólításnak. Nem foganatosítottak az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján indokoltá vált előállítást sem, holott az ellenszegülés önmagában indokol kényszerítő eszköz alkalmazást. A nagyteremben nem is volt felszólítás, az udvaron pedig csak egy bátortalan egyeztetési kísérlet történt. A rendőr utasítást nem tartalmazó döntése nem minősült az Rtv. szerinti felszólításának, mert nem irányult sem a cselekmény abbahagyására, sem a helyiség elhagyására.
- [13] A negyedik hivatkozás körében a felperesek előadták, hogy a Kioszkban is megvalósult a gyülekezési joggal való visszaélés szabálysértése, mert a közforgalom számára nyitott magánterület nem minősül közterületnek. Nem kellett bezárni a Kioszkot azért, hogy az

üzemeltető kérésére a rendőrök kötelesek legyenek távozásra felszólítani az illetékteleneket. Alapvetően ugyanis az üzlethelyiség nem gyülekezési célra szolgál. Az ügyre az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) *Appleby*-ítélete irányadó, melynek értelmében gyülekezési jog gyakorlása érdekében csak akkor lehet tulajdonosi jogot korlátozni, ha az adott helynek olyan szimbolikus jelentése van, hogy más helyen nem lehetséges gyülekezni. Fennállt tehát a felszólítás ellenére folytatott szabálysértés megszakítása érdekében szükséges intézkedési és kényszerítő eszköz alkalmazási kötelezettség. Amiatt is intézkedni kellett volna, hogy a zavargók zavarták az üzlet működési rendjét, aránytalanul sértették az üzlet birtoklásához és használatához fűződő jog érvényesülését azzal, hogy az üzlet bezárását követően felszólításra sem távoztak. Az üzlet bezárásától kezdve nem lehet hivatkozni a működés akadályozásának hiányára. Nincs relevanciája az alperes által hivatkozott polgári bírósági határozatoknak, ugyanis legfeljebb a szabálysértési felelősségről lehetne akként dönten, hogy a véleménynyilvánítási jog érvényesítését szolgáló gyülekezés mégsem volt jogsértő. Ezt az érdemi jogértelmezést azonban nem a helyszínen jelenlévő rendőröknek kellett elvégezniük. Nekik az észlelt tények alapján kellett eljárniuk, melyek alapján a szabálysértés (és a bűncselekmény) egyszerű gyanúja megállapítható volt. A régi gyülekezési törvényen alapuló bírósági ítélet azért sem releváns, mert az új Gytv. 1. § (2) bekezdése már kifejezetten rögzíti a tulajdonos hozzájárulásának szükségességét a nem közterületen tartott rendezvényhez, melynek ismerete elvárható minden közterületen szolgálatot teljesítő rendőrtől. Az Alkotmánybíróság 3057/2019. (III. 25.) határozata megállapította az új Gytv. fenti rendelkezésének alkotmányosságát.

- [14] Az ötödik hivatkozásuk alapjaként a felperesek vitatták, hogy a jog- és szakszerűség vizsgálatára korlátozódna a rendőrségi panasz eljárás, azt ugyanis az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint alapvető jog sérelme, a (2) bekezdés szerint pedig jogos érdek sérelme alapozza meg. Álláspontjuk szerint tehát vizsgálni kellett volna azt is, hogy milyen jogsérelem érte a panaszosokat, és az érintett (alap)jogsérelem megállapítása is indokolt lett volna, a korábbi rendőri panasz eljárásokban folytatott gyakorlatnak megfelelően.
- [15] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, perköltségre igényt tartott.
- [16] A felperes eljárásjogi hivatkozásaival kapcsolatban állította, hogy megfelelően tisztázta a tényállást és részletesen kifejtette indokolásában, hogy miként jutott a határozatában foglaltakra. Döntése ténybelileg és jogilag is megalapozott, megállapíthatóak a mérlegelésének szempontjai és okszerűsége. Bizonyos mértékben valóban különbözik az első- és a másodfokú határozatok tényállása, hiszen a másodfokú döntés kiegészült a fellebbezési eljárásban beszerzett, a határozatban felsorolt bizonyítékokkal, különös tekintettel a tárgyaláson tett nyilatkozatokra, felvételekre és az azokból levont következtetésekre. A lényeges kérdések tekintetében azonban egyetértettek a hatóságok. Nem jogszabálysértő, hogy a közokirati bizonyítékokat nagyobb súllyal vette figyelembe. A felperesek nem tudták megdönteni a rendőri jelentéshez és parancsnoki kivizsgáláshoz fűződő bizonyítási vélelmet. Azért nem hallgatta meg tanúként az elsőként kiérkező rendőröket, mert azok nem mentek be az épületbe. Azért csak a bejelentőt hallgatta meg a felperesek közül, mert ő tette meg a bejelentést és találkozott először a rendőrökkel. A többieket szükségtelen volt meghallgatni, mert vallomásuk vélhetően egyezett volna.
- [17] A felperesek első anyagi jogi jogszabálysértésre hivatkozására az alperes fenntartotta, hogy nem volt szükség azonnali rendőri intézkedésre. A segélyhívás hanganyaga és a felvett adatlap alapján megfelelően lehetett rekonstruálni a bejelentés tartalmát. A helyszínen történt egyeztetés alapján bizonyosságot nyert, hogy a résztvevők nem voltak akadályozva az épület elhagyásában, erőszak, bántalmazás nem történt, anyagi kár, személyi sérülés nem keletkezett. A felvételeken is látható, hogy félelmet keltő jogellenes helyzet, azonnali felszámolására okot

adó, bűncselekmény vagy szabálysértés gyanúját felvető körülmény nem volt. Bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése vagy tudomásra jutása esetén azonnal fel kellett lépni, ilyet azonban nem állapítottak meg a rendőrök. Erőszakos, bántalmazó magatartásra nem utalnak a felvételek, látszik, hogy szabadon használhatók voltak a kijáratok. Az Rtv. 12. §-a alapján végre kell hajtani a szolgálati elöljáró utasításait, ezért be kellett várni a helyszíni parancsnokot. Az, hogy az elsőként kikerülő rendőrök főleg adminisztratív jellegű és nem a felperesek által elvárt intézkedéseket hajtották végre, nem jelenti azt, hogy elmulasztottak intézkedni.

- [18] A második és harmadik felperesi hivatkozásokkal szemben az alperes fenntartotta, hogy mivel rendőrök a nem tapasztaltak bűncselekményt vagy szabálysértést, tettenérés esete sem állhatott fenn. A fokozatosság követelményének megfelelően a legkisebb korlátozással járó intézkedést kell választani. A rendőrök az arányosság Rtv. 15. §-a szerinti elvét követték, amikor nem alkalmaztak alapjogkorlátozó kényszerintézkedést. A felvételeken látszik, hogy a nagyteremhez érkező rendőr nyomatékosan kérte a feleket, hogy békés párbeszéd útján rendezzék a vitás helyzetet, elkerülve ezzel a további rendőri intézkedések szükségességét. Nincs arra vonatkozó jogszabályi vagy szabályzati előírás, hogy már az első felszólításnál a „felszólítás” szót használják a rendőrök. A rendőri kérést követően az ott tartózkodók elhagyták a termet, ellenszegülést nem tanúsítottak, így nem volt jogalapja az előállításuknak. Az udvaron sem tettek a rendőrök a felvilágosítás adásán túlmenő intézkedést, mert a szolgálatirányító parancsnok ott is úgy ítélte meg, hogy a helyzet békésen rendezhető, nincs szükség a szigorúbb távozásra való felszólításra. Mind a nagytermet, mind az udvart szabadon elhagyhatták a jelenlévők. Nem volt észlelhető bűncselekmény, mert a felek nem mutattak kihívóan közösségellenes magatartást, időnként még kulturált hangnemben is beszélgettek a jelenlévőkkel. Feszültség inkább a rendezvény rendezői oldaláról volt érezhető. A közösségellenes magatartásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy riadalmat keltsen. A felvételeken azonban az alperes szerint csupán az látszik, hogy a „zavargók” cselekménye félelem, rémület vagy ijedség helyett inkább megdöbbenést és felháborodást vált ki a jelenlévőknél.
- [19] A negyedik kereseti hivatkozással kapcsolatban fenntartotta az alperes azt az álláspontját is, miszerint nem állt fenn rendőri intézkedési kötelezettség a közforgalom számára nyitva álló helyiségek vonatkozásában. Oda bárki szabadon beléphetett, erre vonatkozóan a rendőrök jogszerű és tényszerű tájékoztatást közöltek a helyszínen. A felvételek is alátámasztják, hogy a némi feszültség érdemi kommunikációvá alakult át. Nem bizonyított, hogy a „zavargók” aránytalanul akadályozták volna a terület szokásos működési rendjét, veszélyeztetve a tulajdonjog rendeltetésszerű gyakorlását.
- [20] A felperesek ötödik hivatkozásával kapcsolatban az alperes kifejtette, hogy kizárólag a rendőri intézkedések jog- és szakszerűségét kellett vizsgálni, nem képezhették az eljárás tárgyát az alapjogi sérelmére vonatkozó felperesi állítások.

A bíróság döntése és jogi indokai

- [21] A kereset nagyobbik része alapos.
- [22] A felperesek eljárási és anyagi jogi szabálysértésekre hivatkoztak keresetükben. Az eljárási jogszabálysértésre hivatkozásuk alaptalan, érdemi hivatkozásaik azonban egy kivételével megalapozottak.
- [23] A felperesek alaptalanul hivatkoztak a tényállás tisztázásának hiányosságára, hiszen a rendelkezésre álló – a benti események teljes menetét jól követhető minőségben több kamerával is rögzítő – felvételek és a panasz eljárás dokumentációjában rögzítettek alapján

pontosan rekonstruálhatóak voltak a történetek. Nem volt szükség az összes panaszos meghallgatására annak érdekében, hogy pontosan felelevenedjenek az események és helyes jogi következtetést lehessen levonni azok természetéről. Nem volt szükség az épületen kívül maradt rendőrök meghallgatására sem, azok ugyanis csak arról tudtak volna nyilatkozni, hogy miért nem mentek be a megzavart rendezvény helyszínére. Nincs jelentősége, hogy a szolgálatirányító parancsnok bevárására vonatkozó utasítás vagy a bűncselekmény illetve szabálysértés észlelésének hiánya készítette őket arra, hogy kívül maradjanak közvetlenül a kiérkezésüket követően, e két dolog ugyanis összefügg. Az utasítást kétségtelenül követniük kellett az Rtv. 12. § (1) bekezdése értelmében, azonban akár a saját, akár az előljárójuk helyzetfelismerésének hibája a rendőrség terhére esik.

- [24] Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdése értelmében a közigazgatási döntés tartalmazza a megállapított tényállásra, a bizonyítékokra, a mérlegelés és a döntés indokaira, valamint az azt megalapozó jogszabályhelyek megjelölésére is kiterjedő indokolást. Az alperes határozatában részletesen szerepel a megállapított tényállás és az annak alapját képező bizonyítékok. Nem teszi jogszabálysértővé a határozat indokolását, hogy hiányzik belőle a bizonyítékok értékelése, vagyis az, hogy a beszerzett bizonyítékok egyenkénti és összességében való értékelése alapján az alperes miként jutott a határozatában rögzített – a fellebbezési eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú határozat tényállásától némileg eltérő – tényállás egyes elemeire. Az Ákr. által külön indokolni rendelt mérlegelés a közigazgatási szerv döntése alapját képező mérlegelési szempontok elemzését jelenti, ami a tényállás jogi értékeléséhez tartozó tevékenység. A bizonyítékok értékelése ezt megelőző, a tényállás megállapításához szükséges eljárás. A bírói gyakorlat értelmében az indokolás szükségszerűsége nem ok a közigazgatási döntés megsemmisítésére. Elegendő, ha az indokolásból kitűnik a megállapított tények és az azok alapjául szolgáló bizonyítékok közötti összefüggés. Ez az alperes határozatában megvalósult. Nem a tényállás tisztázási és indokolási kötelezettség eljárásjogi kérdéséhez, hanem az ügy érdemi megítéléséhez tartozó kérdés, hogy törvényi felszólításként értelmezhető-e a felperesek által kifogásolt, videofelvételeken pontosan nyomon követhető rendőri kommunikáció.
- [25] A felperesek érdemi jogszabálysértésre hivatkozásai közül a bíróság megalapozottnak ítélte az azonnali rendőri intézkedés, valamint a bűncselekmény és/vagy szabálysértés hatékony megakasztásának elmaradására vonatkozó kifogásokat, míg alaptalannak találta a felperesek alapjogsérelmek rendőrségi panasz eljárásban történő megállapítására irányuló igényét.
- [26] Az alperes megállapította határozatában, hogy a nagyteremben megvalósult a gyülekezési joggal való visszaélés szabálysértési tényállása, vagyis hogy e körben a rendőrök nem megfelelően értékelték a helyzetet. Tévesen jutott azonban arra a következtetésre, hogy a Kioszk (vendéglátó hely) és az udvar területén nem valósult meg ugyanez a tényállás.
- [27] A Gytv. 1. § (2) bekezdése értelmében közterületnek nem minősülő helyszínen csak az ingatlan tulajdonosának és használójának hozzájárulásával szervezhető gyűlés. A Szabs. tv. 189. § (1) bekezdés d) pontja értelmében a gyülekezési joggal való visszaélés szabálysértését követi el, aki közterületnek nem minősülő helyszínre, az ingatlan tulajdonosának vagy használójának hozzájárulása nélkül gyűlést szervez. A Szabs. tv. 29. § (2) bekezdés (2) a) pontja értelmében e törvény alkalmazásában *közterület* a tulajdonos személyétől, illetve a tulajdonformától függetlenül minden olyan közhasználatra szolgáló terület, amely mindenki számára korlátozás nélkül vagy azonos feltételek mellett igénybe vehető, ideértve a közterületnek közútként szolgáló és a magánterületnek a közforgalom elől el nem zárt részét

is; a b) pont értelmében *nyilvános hely* a közterületnek nem tekinthető, mindenki számára nyitva álló hely; az e) pont értelmében *gyűlés* a gyülekezési jogról szóló törvény hatálya alá tartozó gyűlés. A Gytv. 2. § (1) bekezdése értelmében gyűlés a legalább két személy részvételével közügyben való véleménynyilvánítás céljából tartott nyilvános összejövetel.

- [28] A felperesek rendezvényét megzavaró társaság egyértelműen gyülekezést (gyűlést) tartott a rendezvény helyszínére való bevonulással és ott a rendezvény megakadályozása és a résztvevők szexuális irányultságával szembeni tiltakozás célját szolgáló csoportos fellépéssel. A felvételeken láthatóan maguk is megerősítették, hogy véleménynyilvánítás gyakorlása érdekében jöttek össze, összejövetelük nyilvános volt, és az LMBT jelensége elleni fellépést a társadalom jólétét és normalitását szolgáló közügynek tekintik.
- [29] Az is egyértelmű, senki által nem vitatott tény, hogy a felperesek rendezvényét megzavaró gyülekezők nem rendelkeztek a tulajdonos hozzájárulásával ahhoz, hogy megtartsák gyűlésüket az adott helyszínen. Mivel a magánterületen tulajdonosi hozzájárulás hiányában megtartott gyülekezés szabálysértés, fontos körülmény, hogy az Auróra Közösségi Háznak nemcsak a nagyterme, hanem a Kioszk és az udvari része is magánterület. Annyi csak a különbség a nagyterem és a másik két rész között, hogy a nagytermet az üzemeltető nem kívánta nyilvánossá tenni, míg a Kioszk és az udvari rész szabadon jövő-menő vendégek számára nyitva álló nyilvános helyként szolgál. Igaz, hogy az üzemeltető képviselőjében eljáró személy a helyszínen történt rendőri adatgyűjtéskor úgy nyilatkozott, hogy a nagyterem „magánterület”, míg a többi rész „nyilvános”, ezt azonban nem lehetett úgy értelmezni, hogy a nyilvánosként említett részek közterületnek minősülnek és ezért azokon tulajdonosi hozzájárulás nélkül is lehetne gyülekezni. Egyértelműnek kellett lennie a rendőrök számára, hogy a nyilvános helynek minősülő vendéglátó hely nem közterület. Azt is tudniuk kellett továbbá, hogy a Gytv. nem tesz különbséget a magánterület nyilvános és nem nyilvános válfaja között a gyülekezéshez való tulajdonosi hozzájárulás szükségessége tekintetében. A nyilvánosság számára megnyitott magánterületeknek csak az EJEB ún. *Appleby-értelmezése* (*Appleby és társai kontra Egyesült Királyság*, 44306/98, 2003.V.6., 47. bek.) szerinti köre nem igényel bizonyos esetben külön tulajdonosi hozzájárulást, vagyis amikor a közélet szokásos színtereként szolgáló magánkézben lévő területről („kvázi közterületről”) van szó. Az ilyen helyszínekre tervezett gyülekezések vonatkozásában előírható a tulajdonos tűrési kötelezettsége, ha a gyülekezést nem lehet máshol hatékonyan megtartani, vagyis a jog lényegét rombolná le a hozzáférés megtagadása. A gyülekezés szabadsága ugyanis alapvetően nem foglalja magában a „fórum megválasztásához való jogot”, valamint a magánterületre való belépés jogát sem. Ezt az értelmezést erősítette meg az Alkotmánybíróság is a felperesek által hivatkozott 3057/2019. (III. 25.) határozatában, hangsúlyozva a helyszíneként választott terület funkciójának jelentőségét, és e körben azt, hogy a tradicionálisan közfunkciót betöltő területek (pl. járdák, utcák, terek, parkok, piacterek) működhetnek nyilvános társadalmi fórumként.
- [30] Megállapítható, hogy az Auróra Közösségi Ház közönség számára megnyitott részei nem minősülnek „kvázi közterületnek”, mert vendéglátó- és pihenőhelyként funkcionálnak, nem pedig nyilvános társadalmi fórumként. Azt sem mondhatták az ott a felperesekkel szemben gyülekezni kívánók, hogy gyülekezésük csak kifejezetten ott tudja elérni a célját. Amennyiben ugyanis az volt a gyülekezésük célja, hogy kifejezetten megakadályozzanak egy meleg rendezvényt, az a gyülekezés nem érdemel védelmet. A Gytv. 8. § (2) bekezdése ugyanis rögzíti a gyülekezési jog rendeltetésszerű és jóhiszemű gyakorlásának kötelezettségét. A törvény indokolása szerint ez azt jelenti, hogy a nem szabad visszaélni a gyülekezési joggal, vagyis nem folytatható olyan magatartás, ami ellehetetleníti vagy akadályozza mások

jogainak gyakorlását. Ez a szabályozás összhangban van az Emberi Jogok Európai Egyezményének 17. cikke joggal való visszaélést tiltó rendelkezésével, amely visszaélés az EJEB gyakorlata (*Norwood kontra Egyesült Királyság*, 23131/03, 2004.XI.16.) értelmében megtörténhet azzal, hogy olyan célra kívánnak használni egy jogot, ami ellentétes az Egyezmény alapértékeivel, vagyis a demokratikus társadalmak tolerancia, társadalmi béke és diszkrimináció-mentesség iránti igényével. Az LMBT mozgalom tagjai és szubkultúrája elleni előítéletes és ellenséges fellépés kifejezetten a gyülekezési joggal azonos védelmi szinten álló magánélet tiszteletben tartásához és annak alapját képező emberi méltósághoz való jogot támadja, vagyis az alapjogok védelmi körén esik. Az ellenséges jelleg nem változtat, ha a kommunikáció burkoltan békés, barátságos, szeretetteli álarcot ölt, ha e mögött valós érzületként és üzenetként ítélkezés, lenézés és becsmérlés van. Az ilyen célú gyülekezés az emberi jogok európai védelmi rendszerében nem érdemel védelmet, így résztvevői nem hivatkoznak arra, hogy csak az adott helyszínen tudják hatékonyan elérni az összejövetelük célját, mások jogai gyakorlásának akadályozását. Ha pedig nem akarták volna megakadályozni a rendezvényt – amit kimondottan akartak –, hanem csak annyi lett volna a gyülekezésük célja, hogy tiltakozzanak az LMBT ellen, az magánrendezvény feldúlása nélkül, közterületen, a Gytv. szabályainak betartásával is megtehető.

- [31] A fentiekből következően megállapítható, hogy gyülekezési joggal való szabálysértést kellett volna észlelniük a rendőröknek nemcsak a nagyteremben, de a közösségi ház Kioszkjában és udvarán is. Ennek következtében pedig az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján fennállt a rendőrök haladéktalan intézkedési kötelezettsége a közrendet sértő szabálysértési cselekmény megszakítása iránt annak tudomásukra jutására és észlelésére tekintettel. A felvételek azonban egyértelműen alátámasztják, hogy a rendőrök inkább békés egyeztetésre, mint a szabálysértő magatartás megszakítására és a szabálysértők eltávolítására törekedtek. Elhangzott ugyan néhány erőtlen felkérés részükről, hogy a hívatlanul megjelentek hagyják el a helyszínt, de nem léptek fel, amikor azok nem távoztak, hanem csak kijebb húzódtak. Tévesen mérték fel a rendőrök, hogy békés egyeztetési kísérleten és a résztvevők felkérésén túlmenően nem volt szükség további fellépésre. Ez a tévedésük abból fakadhatott, hogy – tévesen – nem érzékelték bűncselekményt vagy szabálysértést. Észlelniük kellett volna azonban a gyülekezési joggal való visszaélés szabálysértését, és arra tekintettel haladéktalanul távozásra kellett volna felszólítaniuk az elkövetőket, előbb bármilyen kézenfekvő formában, majd engedetlenség esetén a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. § (3) bekezdése szerinti „A törvény nevében!” szigorúbb felszólítással, és szükség esetén kényszerítő eszközök igénybevételével.
- [32] A felvételeken látszik, hogy a rendezvény megzavarói azért maradhattak a helyszínen és folytathatták a jelenlévők zaklatását, mert a rendőrök nem intézkedtek erélyesen a távozásuk iránt, hanem hagyták, hogy folytatódjon a kéretlen agitációjuk és vitázásuk. Ebből következően órákig húzódtott az a szabálysértési helyzet, melyet a rendőröknek az Rtv. 13. § (1) bekezdése értelmében kötelességük lett volna haladéktalanul megszakítani. Az alperes tehát tévesen állapította meg e körben a panasz alaptalanságát.
- [33] A bíróság az alperestől eltérően ítélte meg az elsőként kiérkező rendőrök tétlenségét is. Való igaz, hogy az Rtv. 12. § (1) bekezdése értelmében a rendőr köteles teljesíteni a szolgálati előljáró utasítását, és hogy a szolgálatirányító parancsnok bevarására kaptak utasítást az elsőként kiérkező egységek. Az alperes sem vitatta azonban, hogy bűncselekmény vagy szabálysértés gyanúja esetén nem lehet helye semmilyen várakozásnak, hanem haladéktalanul intézkedni kell a cselekmény megszakítása iránt. A kiérkezők várakoz(tat)ása abból fakadt, hogy a segélyhívón történt bejelentés és a helyszínen gyűjtött adatok alapján mind a

tevékenységirányító, mind a kikerkező rendőrök tévesen jutottak arra a következtetésre, hogy nem valósul meg szabálysértés. Tévedésük azonban nem menti ki a szükséges fellépésük elmulasztását. Megalapozott volt tehát a felperesek panasza amiatt is, hogy az elsőként kikerkező rendőrök tétlenül várakoztak tíz percig. Nem fogadható el a rendőrség védekezéseként az, hogy a helyzet természetére és a bent lévő sokaságra tekintettel be kellett várni további egységeket. Be ugyanis végül csak a később érkezett három rendőr ment az épületbe, míg a korábban kikerkezett rendőröket kívül hagyták.

- [34] Megalapozott a felperesek panasza arra vonatkozóan is, hogy amennyiben a rendőrök hamarabb bementek volna és tanúi lettek volna a nagyteremben zajló eseményeknek, megállapítható lett volna számukra a helyszínen a Btk. 216. § (1) bekezdésébe ütköző közösség tagja elleni erőszak bűncselekményének egyszerű gyanúja is, ami szintén megalapozta volna az elkövetők eltávolítására vonatkozó intézkedési kötelezettségüket. Téves álláspont a rendőrök részéről, ha csak fizikai tettlegesség vagy vagyoni károkozás esetén látták szükségét a beavatkozásnak. A közösségi elleni erőszaknak ugyanis nemcsak bántalmazásos formája van, hanem kihívóan közösségellenes magatartással is megvalósítható, amelyhez fenyegető fellépés és/vagy verbális erőszak is elégséges. Kihívóan közösségellenesnek kell tekinteni a társadalmi együttélés szabályainak nyílt, tudatos, egyértelmű semmibe vételét, vagyis pl. azt, amikor egy fekete ruhába öltözött társaság transzparanésekkel és hangosítással rátör egy magánterületen tartott zárkörű rendezvényre, és ott – békés véleménynyilvánítás köntösébe burkolva – a jelenlévőket sértegető, a rendezvényt eltökélten gátló demonstrációt tart. A közösség tagja elleni erőszak bűncselekményének másik lényeges tényállási eleme a riadalomkeltésre való alkalmasság. Nincs jelentősége annak, hogy konkrétan látszik-e riadalom vagy rettenet a megtámadottak arcán és viselkedésén. Komolyan kell venni az érintettek panaszát, és az összes körülmény figyelembevételével a lehető legobjektívebben kell vizsgálni a riadalomkeltésre való alkalmasságot. Az, hogy – mint az a felvételeken látható – a résztvevők telefonjaikkal rögzítették a történéseket, sőt egyesek – esetleges stresszreakcióként és ellenállásként – táncoltak és énekeltek is, nem jelenti azt, hogy az ellenük való fellépés nem volt alkalmas riadalom keltésére. A zavarók fekete (egyen)ruházata, homofób feliratai, transzparencsei, kulturált diskurzus köntösébe bújtatott ám az LMFT csoportot durván sértő kijelentései, indulati töltete és masszív maradási szándéka erősen alkalmas lehetett a nyugalom megbontására, félelem és veszélyérzet kiváltására. A felvételeken látható, hogy a szervezők kifejezetten is hivatkoztak a rendőröknek megfélemlítésre és bűncselekményre. Már a kikerkezéskor panaszoltak félelemkeltést. A rendőrök azokban tévesen úgy értékelték a helyzetet, hogy békés megbeszélés lehetséges a két csoport között, ahelyett, hogy védelmet nyújtottak volna a megtámadott csoportnak. Tették ezt annak ellenére, hogy közösség tagja elleni erőszak bűncselekményi tényállásának harmadik lényeges eleme, az előítélet motiváció sem lehetett kérdés számukra a jelenlétükben is elhangzott homofób állítások és feliratok alapján. Amennyiben tehát a rendőrök már érkezésükkor bementek volna a helyszínre, olyan bűncselekményen is érhatték volna a zavarókat, amely miatt akár az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerinti előállítás szükségességét is felvetette volna.
- [35] A bíróság a fentiek alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek panasza megalapozott mind a késlekedő rendőri fellépés, mind a szabálysértés és/vagy bűncselekmény felismerésének hiánya, illetve a megszakítás elmaradása tekintetében.
- [36] Azt viszont az alperes helytállóan állapította meg, hogy nem volt megalapozott a felperesek panasza az alapjogsérelemi megállapítások hiánya tekintetében. Az Rtv. 92. § (1) és (2) bekezdésének azon szabálya, miszerint az indíthat panaszeljárást, akinek alapvető joga sérült,

vagy joga illetve jogos érdeke érintett volt, nem jelent mást, mint hogy egyrészt a panaszjoghoz áldozati státusz szükséges, másrészt hogy *de minimis* követelményként mindenféle csekély kényelmetlenség okán nem lehet rendőrségi panasszal élni, hanem kizárólag csak alapjogok sérelmére vagy jogok, jogos érdekek érintettségére hivatkozással. A rendőrségi panasz eljárás tárgya viszont az Rtv. 91. § (1) bekezdéséből következően nem alapjogvédelmi tesztek végzése és alapjogsérelmek megállapítása, hanem annak vizsgálata, hogy a rendőrök betartották-e a rájuk vonatkozó szabályokat, vagyis sérültek-e az Rtv. IV-V. fejezetében – a 46/A-46/C. § kivételével –, valamint a VI. fejezetében meghatározott előírások a rendőri intézkedéssel, annak elmulasztásával vagy a rendőrök által alkalmazott kényszerítő intézkedésekkel. Alapjogi kérdések vizsgálatának a rendőrségi panasz eljárásban csak e rendőrségi szabályoknak való megfelelés vizsgálatához szükséges körben van helye. Az alperes határozata nem jogszabálysértő annak következtében, hogy – a felperesek panaszának megfelelően – nem tartalmaz az emberi méltósághoz, lelki egészséghez, tisztességes eljáráshoz való jog és jóhírnév sérelmére, hátrányos megkülönböztetés megvalósulására vonatkozó értékelést és nem foglal állást ezen jogok sérelméről, mindezekre ugyanis nem volt szükség a rendőrségi eljárási szabályoknak való megfelelés értékeléséhez.

- [37] Mindezen indokolás alapján a bíróság az alperes határozatát a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 90. § (1) bekezdés a) pontja alapján megváltoztatta akként, hogy a felperesek panaszának helyt adott az alapjogsérelmi megállapítások hiányára vonatkozó rész kivételével, amely utóbbi vonatkozásban a keresetet a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.
- [38] A bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest – egyetemleges felperesi jogosultságként – a felperesek ügyvédi képviselésével felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján három megkezdett tárgyalási órára és a felperesek kb. nyolcvan százalékos pernyertességére tekintettel – áfakörbe tartozásra vonatkozó felperesi nyilatkozat hiánya miatt áfa tartalom nélkül – megállapított megfizetésére.
- [39] Az eljárás az Rtv. 92. § (4) bekezdése érdekében az eljárás tárgyi költségmentes, ezért illetékviselésről nem kellett rendelkezni.
- [40] Az ítélettel szembeni fellebbezés kizártsága a Kp. 99. § (1) bekezdéséből következik.

Budapest, 2020. október 29.

Dr. Dudás Dóra Virág s. k.
bíró